

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 766/2022
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... код ..., чији је пуномоћник Милан Бургић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, ПУ Крушевац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3336/21 од 07.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3336/21 од 07.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 301/19 од 09.04.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име мање исплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од новембра 2016. године закључно са августом 2019. године, исплати укупан износ од 38.453,90 динара у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 51.040,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3336/21 од 07.12.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од новембра 2016. године закључно са августом 2019. године, исплати укупан износ од 38.453,90 динара, у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у

вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), па је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене као ... у Полицијској управи у ... Из места пребивалишта тужилац путује на посао и враћа се са посла на релацији ...-..., користећи јавни градски аутобуски превоз из разлога што тужена није организовала превоз запослених за долазак и одлазак на рад. У спорном периоду тужена је исплаћивала тужиоцу накнаду трошкова доласка и одласка са рада, у мањој висини од пуне висине износа месечне карте, а тужилац потражује накнаду трошкова превоза у висини цене месечне карте, која за наведену релацију износи 3.600,00 динара, без обзира колико је радних дана имао у сваком месецу утуженог периода. Висина потраживања за период од 01.11.2016. године закључно са августом 2019. године утврђена је на основу вештачења вештака економско-финансијске струке.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужиоцу накнади тражене трошкове превоза, налазећи да у спорном периоду, без оправданог разлога, тужиоцу нису у потпуности исплаћени ови трошкови, који му припадају на основу члана 189. Закона о полицији.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев као неоснован уз образложење да тужилац према Правилнику о условима за остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у МУП-у („Службени гласник РС, бр. 42/14), у спорном периоду није имао право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у пуној висини цене месечне карте на релацији ... –..., с обзиром да није радио цео месец.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев у целости. Ревизија није основана у побијању правилности примене материјалног права.

Одредбом члана 189. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“ број 6/2016), који је важио у делу утуженог периода од 01.11.2016. године до 02.04.2018. године, прописано је да запослени у Министарству има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини трошкова само на територији општине или града запослења, а чланом 189. Закона о изменама и допунама Закона о полицији („Службени гласник РС“ број 24/18 и 87/18), који је у примени од 03.04.2018. године па до краја утуженог периода, прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини трошкова превоза на релацији место пребивалишта – место где запослени редовно обавља своје задатке, односно остварује своју радну активност.

Одредбом члана 1. Правилника о условима за остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у Министарству унутрашњих послова („Службени гласник РС“, бр. 42/14), прописано је да се запосленима у МУП-у, у циљу накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, исплаћују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском,

приградском, односно међуградском саобраћају, односно у висини цене појединачне превозне карте на месечном нивоу у јавном саобраћају, а одредбом члана 3. прописано је да се сматра да запослени остварује право на накнаду трошкова превоза: 1) уколико нема обезбеђено службено возило дато на лично задужење; 2) уколико не постоји редован превоз организован од стране Министарства као послодавца, који омогућује благовремен долазак на рад и одлазак са рада; 3) уколико се не налази на годишњем одмору, плаћеном или неплаћеном одсуству, службеном путу, боловању и у свим другим случајевима одсуства са рада.

У конкретном случају, тужиоцу су надокнађени трошкови превоза ради доласка и одласка са рада у складу са временом provedеним на раду, односно трошкови су му исплаћени у целости када је радио цео месец, а исплаћени су му мање када није радио цео месец. Из тих разлога је правилан став другостепеног суда да тужиоцу не припада накнада трошкова који нису стварни и оправдани за дане када није радио, а које тужилац потражује, супротно члану 3. став 1. тачка 3. Правилника.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић